

Vec C-646/21

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

25. október 2021

Vnútroštátny súd:

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

22. október 2021

Žalobkyne:

K

L

Žalovaný:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Predmet konania vo veci samej

Konanie vo veci samej sa týka sporu medzi K a L (ďalej len „žalobkyne“) a Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (štátny tajomník pre spravodlivosť a bezpečnosť, Holandsko, ďalej len „žalovaný“) v súvislosti s odmietnutím žalovaného vyhovieť žiadostiam žalobkýň o medzinárodnú ochranu. Žalobkyne uplatňujú, že na základe ich dlhodobého pobytu v Holandsku prebrali západné normy, hodnoty a spôsoby správania a z tohto dôvodu potrebujú ochranu.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ sa ako prvého týka výkladu článku 10 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9) (ďalej len „kvalifikačná smernica“). Osobitne ide pritom o otázku, kedy možno štátnych príslušníkov tretej krajiny považovať za „príslušníkov určitej sociálnej skupiny“ v zmysle článku 10 ods. 1 písm. d) kvalifikačnej smernice. Ako druhé si vnútroštátny súd kladie otázky o spôsobe, ako – a v ktorom štádiu konania – sa musia zisťovať a posudzovať najlepšie záujmy dieťaťa. V tejto súvislosti má vnútroštátny súd aj pochybnosti o zlučiteľnosti vnútroštátnej praxe s právom Únie, keď sa v rámci následných žiadostí o medzinárodnú ochranu na rozdiel od prvého konania o azyle neskúma, či pobyt nemusí byť povolený z riadnych dôvodov.

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 10 ods. 1 písm. d) kvalifikačnej smernice vykladať v tom zmysle, že západné normy, hodnoty a spôsoby správania, ktoré štátni príslušníci tretej krajiny preberú v dôsledku svojho pobytu na území členského štátu počas podstatnej časti tej fázy ich života, kedy sa buduje ich identita, pričom sa neobmedzene zúčastňujú na spoločenskom živote, sa má považovať za spoločný pôvod, ktorý sa nemôže zmeniť, resp. za natoľko významné znaky identity, že od dotknutých osôb nemožno požadovať, aby sa ich zriekli?

2. Ak bude odpoveď na prvú otázku kladná, majú sa štátni príslušníci tretích krajín, ktorí – nezávisle od konkrétnych dôvodov – v dôsledku faktického pobytu v členskom štáte počas tej fázy ich života, kedy sa buduje ich identita, prebrali porovnateľné západné normy a hodnoty, považovať za „príslušníkov určitej sociálnej skupiny“ v zmysle článku 10 ods. 1 písm. d) kvalifikačnej smernice? Má sa pritom otázka, či ide o „určitú sociálnu skupinu, ktorá má jednoznačnú identitu v príslušnej krajine“, posudzovať z pohľadu členského štátu, alebo sa to v spojení

s článkom 10 ods. 2 kvalifikačnej smernice má vykladať v tom zmysle, že smerodajné je, že cudzinec môže preukázať, že v krajine pôvodu je považovaný za súčasť určitej sociálnej skupiny, resp. že mu tam jednoznačne prisudzujú takúto charakteristiku? Je požiadavka, podľa ktorej prijatie západného štýlu života môže odôvodniť postavenie utečenca len vtedy, keď sa zakladá na náboženských alebo politických dôvodoch, zlučiteľná s článkom 10 kvalifikačnej smernice v spojení so zásadou zákazu vyhostenia a právom na azyl?

3. Je vnútroštátna právna prax, keď rozhodujúci orgán v rámci posudzovania žiadosti o medzinárodnú ochranu zvažuje najlepší záujem dieťaťa bez toho, aby ho (v každom konaní) najprv konkrétne zistil (resp. dal zistiť), zlučiteľná s právom Únie, najmä s článkom 24 ods. 2 Charty základných práv a slobôd Európskej únie (ďalej len „Charta“) v spojení s článkom 51 ods. 1 Charty? Bude odpoveď na túto otázku iná, keď členský štát musí posúdiť žiadosť o povolenie pobytu z riadnych dôvodov a prospech dieťaťa musí zohľadniť pri rozhodovaní o tejto žiadosti?

4. Akým spôsobom a v akom štádiu posudzovania žiadosti o medzinárodnú ochranu sa musí vo svetle článku 24 ods. 2 Charty zohľadniť a zvážiť najlepší záujem dieťaťa, najmä ujma, ktorú maloletá osoba utrpela v dôsledku dlhodobého faktického pobytu v členskom štáte? Je pri tom relevantné, či bol tento faktický pobyt legálny? Má pri zvažovaní najlepšieho záujmu dieťaťa v rámci tohto posudzovania význam, či členský štát o žiadosti o medzinárodnú ochranu rozhodol v lehotách stanovených právom Únie, či nebola splnená už predtým uložená povinnosť návratu a či členský štát opomenul vykonať odsun po tom, ako bolo vydané rozhodnutie o návrate, v dôsledku čoho mohol pokračovať faktický pobyt maloletej osoby v tomto členskom štáte?

5. Je vnútroštátna právna prax, keď sa rozlišuje medzi prvými a následnými žiadosťami o medzinárodnú ochranu v tom zmysle, že pri rozhodovaní o následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu sa nezohľadňujú riadne dôvody, vo svetle článku 7 Charty v spojení s článkom 24 ods. 2 Charty zlučiteľná s právom Únie?

Citované predpisy práva Únie

- Článok 6, článok 10 a článok 15 písm. b) kvalifikačnej smernice
- článok 7, článok 24 ods. 2 a článok 51 ods. 1 Charty

Krátke zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Žalobkyne spolu s ich otcom, ich matkou a ich tetou 29. septembra 2015 opustili Irak a 7. novembra 2015 sa prihlásili na holandských úradoch. Žalobkyňa v prvom rade mala v čase príchodu do Holandska takmer 12 rokov, žalobkyňa v druhom rade mala 10 rokov a 1 mesiac. V čase ústneho pojednávania trval nepretržitý pobyt žalobkyní v Holandsku 5 rokov a 7,5 mesiaca, takže obe sú ešte maloleté.

- 2 Žalobkyne a ostatní členovia rodiny podali 7. novembra 2015 žiadosť o azyl. Tieto žiadosti boli rozhodnutím Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Oddelenie Štátnej rady pre správne súdnictvo, Holandsko; ďalej len „Afdeling“) z 31. júla 2018 definitívne zamietnuté. Nato žalobkyne 4. apríla 2019 podali následné žiadosti o azyl. Tieto následné žiadosti žalovaný samostatnými rozhodnutiami z 21. decembra 2020 zamietol ako zjavne nedôvodné. Nato žalobkyne 28. decembra 2020 podali na vnútroštátny súd žalobu proti týmto rozhodnutiam.

Hlavné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 3 Žalobkyne okrem iného tvrdia, že na základe ich dlhodobého pobytu v Holandsku v tejto fáze ich života prebrali a prijali normy, hodnoty a spôsoby správania svojich holandských rovesníkov. Prijali západný štýl života („zozápadneli“) a potrebujú ochranu, pretože po návrate do Iraku sa nemôžu zriecť týchto holandských noriem, hodnôt a spôsobov správania. V Holandsku spoznali, akú slobodu ako dievčatá môžu mať v tom, že nezávisle od náboženských a spoločenských očakávaní samy rozhodujú o svojej existencii a budúcnosti. Žalobkyne okrem iného vyhlásili, že by, rovnako ako to v Holandsku vždy aj robili, chceli samy rozhodnúť o tom, či budú mať styky s chlapcami, či budú športovať, či budú študovať, či a s kým uzavrú manželstvo a či chcú pracovať mimo bydliska. Taktiež by chceli samy určiť, aké politické a náboženské názory budú zastávať, ako aj to, či a ako ich chcú vyjadriť. Žalobkyne zastávajú názor, že patria k „sociálnej skupine“ v zmysle článku 10 kvalifikačnej smernice. V dôsledku ich dlhodobého faktického pobytu v Holandsku zakorenili v holandskej spoločnosti, a okolnosť, že napriek tomu musia Holandsko opustiť, by mala za následok poruchu ich vývoja. Ich vývoj bol narušený aj z toho dôvodu, že počas tohto ich dlhého faktického pobytu neustále žili v neistote o tom, či im bude povolený pobyt. Na podporu svojich žiadostí o povolenie pobytu žalobkyne predložili Best Interest of the Child (BIC)-Assessment, posudok „Riziko poškodenia v prípade odsunu detí s dlhodobým pobytom – multidisciplinárne vedecké odôvodnenie“ a posudok od Defence for Children.
- 4 Žalovaný zastáva názor, že ak ženy žijúce západným životným štýlom vyvinutým v Holandsku nemôžu vo svojej krajine pôvodu žiť porovnateľným spôsobom života ako v Holandsku a práva žien nie sú v krajine pôvodu zaručené rovnakým spôsobom ako v Holandsku, nemusí to viesť ani k poskytnutiu medzinárodnej ochrany a ani k povoleniu pobytu z riadnych dôvodov. Podľa záverov žalovaného žalobkyne nenapĺňajú predpoklady, ktoré vytýčil Afdeling pre uznanie existencie prijatia západného štýlu života hodného ochrany.

Krátke odôvodnenie podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 5 Súd sa nazdáva, že je v tomto konaní konfrontovaný s viacerými právnymi otázkami, ktoré podľa jeho názoru zakladajú potrebu bližšieho výkladu práva Únie zo strany Súdneho dvora.

Musí v prípade prijatia západného štýlu života členský štát poskytnúť ochranu a povoliť pobyt?

- 6 Otázky, na ktoré musí súd odpovedať, sa vzťahujú najprv na otázku, či prijatie západného štýlu života môže zakladať postavenie utečenca alebo doplnkovú ochranu. Ak prijatie západného štýlu života nedáva vznik nároku na medzinárodnú ochranu v zmysle kvalifikačnej smernice, vzniká otázka, či sa prijatie západného štýlu života má považovať za súčasť súkromného života, ktorý je hoden ochrany, alebo sa má predpokladať existencia prekážok odsunu, resp. či musí mať za následok povolenie pobytu z iných riadnych dôvodov. Pri posudzovaní žiadosti o povolenie pobytu má pre cudzinca význam, na základe čoho sa tak deje; zásada zákazu vyhostenia alebo vrátenia má absolútnu platnosť, zatiaľ čo pri posudzovaní otázky, či sa má pobyt povoliť, pretože bol vybudovaný súkromný život v Holandsku alebo sú tu iné riadne dôvody, dochádza k zvažovaniu záujmov. Do tohto zvažovania záujmov sa zapája aj priestor členských štátov pre voľnú úvahu pri tvorbe bezpečnej imigračnej politiky, ako aj okolnosť, či bol súkromný život vybudovaný počas legálneho alebo nelegálneho pobytu na území členského štátu. Potom má možno význam aj to, do akej miery si členský štát splnil svoju újino-právnu povinnosť odsunúť cudzincov, ktorí sa nelegálne zdržiavajú na území členských štátov. Ak sa však má vychádzať z toho, že prijatie západného štýlu života zakladá dôvod prenasledovania, na také zvažovanie záujmov neostáva priestor. Procesné postavenie cudzinca tak závisí od otázky, v ktorom štádiu rozhodovacieho procesu sa musia skúmať dôvody azylu žalobkyní a ako sa tieto dôvody žalobkyní majú klasifikovať. Pritom je dôležité aj to, že vo vnútroštátnej právnej praxi sa v prípade následných žiadostí o medzinárodnú ochranu na rozdiel od prvého azylového konania neskúma, či sa pobyt má povoliť z riadnych dôvodov ako je súkromný život, ktorý je hoden ochrany.
- 7 Súdu sa javí, že je konfrontovaný s otázkou, ktoré faktory sú relevantné na to, aby sa maloletí cudzinci, ktorí sa počas tej fázy svojho života, v ktorej sa buduje ich identita, dlhší čas zdržiavajú v Holandsku a pochádzajú z krajiny, v ktorej dievčatá a ženy nemajú rovnaké práva ako chlapci a muži a ani sa im neumožňuje, aby samostatne prijali základné rozhodnutia o stvárnení svojej existencie, definovali ako „sociálna skupina“ v zmysle článku 10 kvalifikačnej smernice. Afdeling v jednom svojom skoršom rozhodnutí uviedol, že „ženy žijúce západným štýlom života“ nepredstavujú určitú sociálnu skupinu, pretože v ich prípade ide o príliš veľkú a príliš rôznorodú skupinu. V tomto konaní však nejde o „ženy žijúce západným štýlom života“, ale o štátne príslušníčky tretej krajiny, ktoré sa počas významného obdobia fázy života, v ktorej si jednotlivci formujú svoju identitu, fakticky nachádzajú na území členského štátu a tam sa neobmedzene zúčastňujú na živote spoločnosti. Súd by sa od Súdneho dvora chcel dozvedieť, či je potrebné, aby sa „príslušníci určitej sociálnej skupiny“ navzájom poznali a/alebo navzájom identifikovali ako členovia a tak sami seba považovali za jednotlivcov patriacich k sociálnej skupine, ako aj to, či a ako to rozhodujúci orgán musí skúmať a posúdiť. Táto otázka je relevantná aj z hľadiska posúdenia, či ide o spoločný pôvod. Ak sa štátni príslušníci tretej krajiny počas fázy života,

v ktorej sa buduje identita, fakticky zdržiavajú v členskom štáte a prejavovanie noriem a hodnôt tohto členského štátu môže mať za následok prenasledovanie v štáte pôvodu, tento pobyt už nemožno zrušiť. Znamená to teda, že každý, kto má tento pôvod, patrí k sociálnej skupine aj bez toho, aby si nejakým spôsobom bol vedomý, že sa v tejto situácii nachádzajú viacerí štátni príslušníci tretích krajín?

- 8 Ak by z odpovedí Súdneho dvora na vyššie uvedené otázky vyplynulo, že žalobkyne možno na základe ich prijatia západného štýlu života v zásade klasifikovať ako členky určitej sociálnej skupiny, vzniká otázka, ako sa má vykladať časť vety „*táto skupina má jednoznačnú identitu v príslušnej krajine, pretože je vnímaná ako odlišná od okolitej spoločnosti*“. Z rozsudku Súdneho dvora zo 4. októbra 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, bod 89) súd odvodzuje, že v prípade tohto predpokladu „jednoznačnej identity“ a predpokladu, že členovia skupiny majú spoločnú „prirodzenú charakteristiku“ alebo „spoločný pôvod, ktorý sa nemôže zmeniť“, alebo zdieľajú charakteristiku alebo vieru, „ktorá je taká základná pre identitu alebo vedomie, že osoba by nemala byť nútená, aby sa jej zriekla“, ide o kumulatívne predpoklady na to, aby bolo možné usúdiť, že ide o „určitú sociálnu skupinu“. V tejto súvislosti by Rechtbank (súd) chcel predovšetkým vedieť, či sa posúdenie, či sa žalobkyne majú klasifikovať ako členky určitej sociálnej skupiny, má vykonať z pohľadu členského štátu alebo z pohľadu prenasledovateľa. Článok 10 kvalifikačnej smernice stanovuje, že najskôr sa má skúmať, či existuje dôvod pre prenasledovanie, a až potom sa má skúmať, či existujú definíčné znaky nejakého dôvodu pre prenasledovanie. Toto znenie ustanovenia predpokladá, že sa najskôr vykoná skúmanie z pohľadu členského štátu, pričom žiadateľ, ak príslušný orgán neusúdi, že existuje nejaký dôvod prenasledovania, následne môže preukázať, že mu nejaký subjekt prisudzuje charakteristiky niektorého dôvodu pre prenasledovanie. Okolnosť, že jednotlivci patriaci k určitej skupine v krajine pôvodu práve z dôvodu obáv z prenasledovania nie vždy vystupujú ako skupina, je v prípade prenasledovanej skupiny, akou je „určitá sociálna skupina“, príťažujúcim faktorom. Normy a hodnoty panujúce v Iraku vyplývajú zo špecifických informácií týkajúcich sa krajiny. Žalobkyne tvrdia, že im nemôžu vyhovieť. Má sa postavenie utečenca priznať už na základe tohto skutkového stavu a týchto okolností, aj keď zostane otvorené, o ktorý dôvod prenasledovania ide?
- 9 Z rozsudkov Súdneho dvora z 5. septembra 2012, Y a Z (C-71/11 a C-99/11, EU:C:2012:518, body 78 až 80), a zo 7. novembra 2013, X a i. (C-199/12 [až C-201/12], EU:C:2013:720, body 74 a 75) Rechtbank (súd) vyvodzuje, že osoba, ktorá žiada o medzinárodnú ochranu, v prípade existencie dôvodu prenasledovania nemusí prispôbovať svoje správanie na to, aby sa vyhla skutočnému prenasledovaniu. Rechtbank (súd) by chcel vedieť, či však v prípade, že neexistuje dôvod pre prenasledovanie a v dôsledku toho nemožno priznať postavenie utečenca na základe prijatia západného štýlu života, možno od dotknutých osôb očakávať, že po svojom návrate môžu svoje normy, hodnoty a z nich vyplývajúce spôsoby správania prispôbiť vládnucim normám, hodnotám a spôsobom správania v krajine pôvodu, a či potom ešte môže existovať dôvod na poskytnutie doplnkovej ochrany. Rechtbank (súd) žiada Súdny dvor, aby ozrejmil, či od

žalobkyni slobodno očakávať, že sa pokúsia vyhnúť prenasledovaniu tým, že svoje normy a hodnoty zataja a zachovajú si tak odstup, a či sú tieto požiadavky vyššie, keď ide o zabránenie prenasledovaniu na základe prisudzovaných charakteristík. Z pohľadu členského štátu neexistuje dôvod prenasledovania, keď jednotlivci, ktorí prijali západný štýl života, ako sú žalobkyne nie sú považovaní za sociálnu skupinu. Má sa potom žalobkyniam napriek tomu priznať postavenie utečenca z dôvodu politických alebo náboženských názorov, ktoré sa odchyľujú od vládnucej normy? Alebo sa má článok 10 kvalifikačnej smernice vykladať v tom zmysle, že im nemožno priznať postavenie utečenca, ale nanajvyš iba doplnkovú ochranu?

Najlepšie záujmy dieťaťa

- 10 Druhá hlavná otázka, ktorú musí Rechtbank (súd) zodpovedať, je, ako sa má v tomto konaní o azyle zohľadniť a zvážiť prospech dieťaťa. Súdny dvor v bode 4[5] svojho rozsudku zo 14. januára 2021, TQ (C-441/19, EU:C:2021:9, ďalej len „rozsudok TQ“) uviedol, že článok 24 ods. 2 Charty stanovuje, že pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musí v prvom rade brať do úvahy najlepší záujem dieťaťa. Táto povinnosť implikuje, že rozhodujúci orgán tieto najlepšie záujmy dieťaťa musí aj zistiť, pretože inak by bol článok 24 ods. 2 Charty zbavený svojho potrebného účinku. Okrem toho vzhľadom na skutkový stav a okolnosti, ktoré uviedli žalobkyne, je potrebné posúdenie otázky, či ujma, ktorá vznikla na území členských štátov uplynutím času, musí mať za následok poskytnutie ochrany. Závažnosť a rozsah tejto ujmy žalobkyne doložili multidisciplinárnym odborným posudkom. V rámci toho musí Rechtbank (súd) posúdiť, či a ako sa má zohľadniť a zvážiť táto ujma, ktorá nevyplýva z dôvodov na azyl, ale má argumentačne podporiť najlepšie záujmy dieťaťa v konaní začatom na žiadosť o poskytnutie medzinárodnej ochrany. Najlepšie záujmy dieťaťa sa v tomto konaní v prvom rade týkajú ujmy v dôsledku dlhodobého faktického pobytu v Holandsku. Otázky, ktoré sa v tejto súvislosti objavujú, sú, či sa má vychádzať z toho, že členský štát môže zvážiť najlepšie záujmy dieťaťa, keď rozhodujúci orgán tieto najlepšie záujmy dieťaťa najprv nezistí, a či sa najlepším záujmom dieťaťa v prípade podania následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu musí pripisovať menší alebo vôbec žiadny význam, ak by táto žiadosť mohla viesť iba k povoleniu pobytu z riadnych dôvodov. V tejto súvislosti vzniká aj otázka, či sú západné normy a hodnoty prijaté žalobkyňami súčasťou súkromného života v podobe, v akej je chránený a zaručený v článku 7 Charty. Smie sa v prípade neexistencie postavenia utečenca a aby sa predišlo situácii opísanej v článku 15 písm. b) kvalifikačnej smernice očakávať, že žalobkyne zataja svoju identitu vybudovanú v Holandsku? Alebo sa západný štýl života môže považovať za súčasť súkromného života, ktoré po zvážení záujmov prípadne môže viesť k povoleniu pobytu z riadnych dôvodov?
- 11 Z rozsudku Súdneho dvora z 18. decembra 2014, M'Bodj (C-542/13, EU:C:2014:2452, ďalej len „rozsudok M'Bodj“) vyplýva, že status doplnkovej ochrany možno poskytnúť iba v prípade, keď cudzinec skutočne riskuje, že utrpí

vážne bezprávie v zmysle článku 15 kvalifikačnej smernice. Podľa článku 6 tejto smernice musí byť toto bezprávie zapríčinené niektorým z „aktérov“ vážneho bezprávia, konkrétne štátom, stranami alebo organizáciami kontrolujúcimi štát, alebo neštátnymi aktérmi, proti ktorým štát alebo tieto strany nemôžu alebo nechcú poskytnúť ochranu. Bezprávie utrpené žalobkyňami nesúvisí s dôvodmi azylu. V tomto prípade by sa dalo namietat', že rovnako ako v situácii, ktorá bola základom rozsudku M'Bodj, niet aktéra, ktorý toto bezprávie zapríčinil a naďalej bude zapríčinovať, ak pobyt nebude povolený. Avšak s ohľadom na rozsudok TQ sa v každom konaní a vo všetkých štádiách konania v prvom rade musia brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa. Ak sa však rozsudok M'Bodj uplatní aj na tento skutkový stav a tieto okolnosti, najlepšie záujmy dieťaťa, ako to vyplýva z predloženého posudku, sa v tomto konaní môžu obsahovo naplniť iba v malej miere. Možno však zastávať názor, že trvanie konaní a opomenutý odsun cudzincov po prvom konaní sčasti zaviniť členský štát. Vzhľadom na tieto úvahy žiada súd Súdny dvor, aby ozrejmil, ako sa v tejto situácii majú vykladať rozsudky M'Bodj a TQ a aký je ich vzájomný vzťah.

- 12 V týchto konaniach ide o následné žiadosti o azyl. Vo vnútroštátnej právnej praxi bolo pri zavedení Vreemdelingenwet 2000 (zákon o cudzincoch z roku 2000) prijaté rozhodnutie, že azylové konanie a riadne konanie o povolenie pobytu sa bude navzájom striktné oddeľovať. Pojmom striktného oddeľovania („waterscheiding“) je vyjadrené, že v azylovom konaní sa nezohľadňujú riadne aspekty a naopak v riadnom konaní sa neposudzujú dôvody azylu. To vedie okrem iného k tomu, že v prípade následných návrhov sa *ex offico* neposudzuje, či sa pobyt nemá povoliť z riadnych dôvodov. Z dôvodu tejto vnútroštátnej právnej praxe tak, ak na základe prijatia západného štýlu života v týchto konaniach nebude poskytnutá ochrana, znaleckému posudku a v dôsledku toho ani najlepším záujmom dieťaťa nemožno prikladať takmer žiadny význam. Súdny dvor však vo svojom rozsudku TQ výslovne rozhodol, že pri všetkých opatreniach, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa a že článok 24 ods. 2 Charty v spojení s článkom 51 ods. 1 Charty posilňuje základný význam práv dieťaťa. Súdny dvor tiež vo svojom rozsudku z 10. júna 2021, LH (C-921/19, EU:C:2021:478, ďalej len „rozsudok LH“) okrem iného uviedol, že takéto rozlišovanie medzi prvými a následnými žiadosťami o medzinárodnú ochranu pokiaľ ide o skúmanie dokumentov a splnenie povinnosti súčinnosti je v rozpore s právom Únie. Rechtbank (súd) kladie Súdnemu dvoru v podstate otázku, či sa so zreteľom na rozsudok TQ má v rámci posudzovania prípustnosti rozlišovania medzi konaním o prvej a o následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu a tým aj o povolenie pobytu primerane uplatniť rozsudok LH.

Acte clair/acte éclairé

- 13 Nie je zjavné, že vo vzťahu k otázkam Rechtbank (súd) ide o „*acte clair*“, keďže ani článok 10 kvalifikačnej smernice neposkytuje vysvetlenie o definícii a rozsahu pojmov „spoločný pôvod“ a „základné charakteristiky identity“ a ani článok 24 ods. 2 Charty výslovne nezakotvuje, že rozhodujúci orgán musí v každom konaní (nechať) konkrétne zistiť najlepšie záujmy dieťaťa a ako sa následne musia

zvážiť. Z práva Únie nemožno vyvodit' ani to, či je holandská právna prax striktného oddeľovania konania o azyle a riadneho konania o pobyte v súlade s právom Únie. Okrem toho dotknuté ustanovenia nie sú formulované tak jasne, že nemôžu existovať pochybnosti o výklade a oblasti pôsobnosti týchto ustanovení. Vzniká totiž otázka, či je vnútroštátna právna prax vo vzťahu k právnym otázkam, ktoré formuloval súd, v súlade s kvalifikačnou smernicou a s Chartou. Navyše, vo vzťahu k týmto otázkam nejde o „*acte éclairé*“, keďže Súdny dvor tieto otázky ešte jednoznačne nezodpovedal a nie je ich možné zodpovedať ani na základe ustálenej judikatúry Súdneho dvora v porovnateľných prípadoch.

Výsledok

- 14 Súd považuje predloženie prejudiciálnych otázok za potrebné pre vydanie svojho rozhodnutia v konaní vo veci samej a preto predkladá Súdnemu dvoru vyššie formulované otázky.

PRACOVNÝ DOKUMENT